

JOHN MARTIN

SCOTT SEEGERT

ŠKOLA VE VESMÍRU

NEJZÁBAVNĚJŠÍ KNIHA V CELÉ GALAXII



NOUZOVÉ PŘISTÁNÍ



FRAGMENT

Škola ve vesmíru 2

Nouzové přistání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

John Martin, Scott Seegert
Škola ve vesmíru 2 – Nouzové přistání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

ŠKOLA VE VESMÍRU

NEJZÁBAVNĚJŠÍ KNIHA V CELÉ GALAXII

ŠKOLA VE VESMÍRU

NEJZÁBAVNĚJŠÍ KNIHA V CELÉ GALAXII

John Martin

Scott Seegert

FRAGMENT

Copyright © 2018 by John Martin and Scott Seegert

České vydání © Albatros Media a.s., 2019

Translation © Zdík Dušek, 2019

Cover photos © Jurik Peter; fractal-an; HelenField / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4042-4

ISBN e-knihy 978-80-253-4074-5 (1. zveřejnění, 2019)

*Margii a Mary, které mají dostatek nadhledu
a pochybné množství soudnosti, že strávily
většinu svých životů se dvěma věčně
dvanáctiletými kluky*

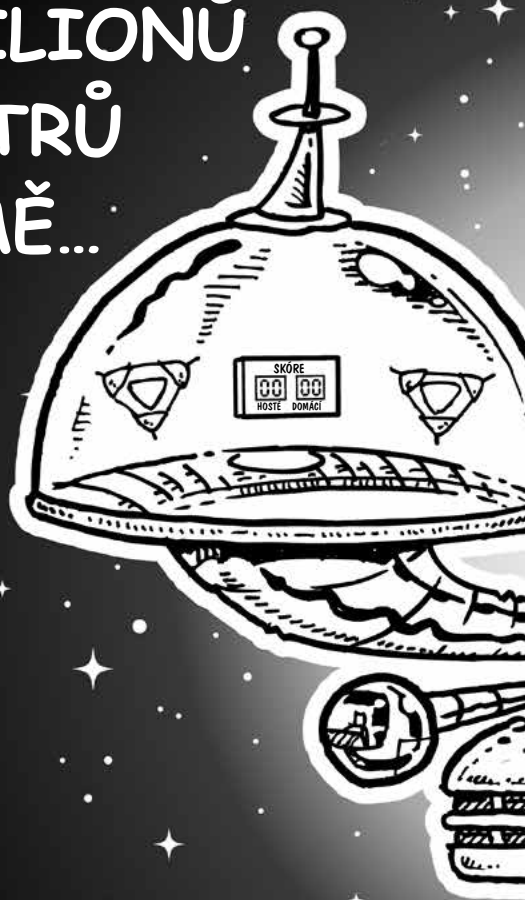
ŠKOLA VE VESMÍRU

NOUZOVĚ
PŘISTÁNÍ



1. DEN

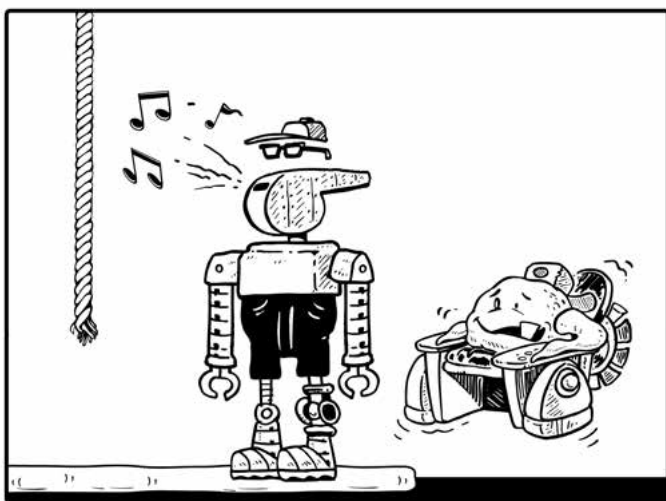
530 KVADRILIONŮ
KILOMETRŮ
OD ZEMĚ...



1

Škola
**SCIRIISTRATI
FIBRONOCULAREUS**





**„Dobrá, všichni poslouchajte.
Vzpomínáte, jak jsem vám včera
říkal, že zítra na něco polezeme?
Na něco, co se za všechny ty roky,
které učím tělocvik, nikomu
nepodařilo zdolat až nahoru?
Takže, *dneska* je zítra a to, na
co polezeme, je tenhle provaz.“**

Jasně, pane učiteli Viku, dobře si vzpomínám
na včerejšek. Stejně jako můj kámoš Rand-al.



Včera dostal nápad, jak z toho udělat můj velký průlom, po kterém se navždy zapíšu do paměti všech jako Kelvin Klosmo – kluk, co vylezl až nahoru.





**„A doufám, že jste všichni dali
na mou radu a před spaním jste
si udělali pár kliků navíc, protože
k vyšplhání na tuhle krásku
budete potřebovat všechny síly
do posledního zbytku. Houpá se,
je kluzká a měří přes deset
metrů.“**

Chápejte, mysleli jsme, že pokud se proslavím něčím fakticky hustým, všichni zapomenou na to, jak jsem se snažil předstírat supergenialitu, když jsem přišel na tuhle školu na opačném konci galaxie. A možná mi pak přestanou říkat Génius. Však víte, ironicky. Jako když přezdívací nějakému skrčkoví Kolohnát. Nebo plachému dítěti Pan Sebevědomý. Tak aspoň zní teorie. Ten posměch je čím dál nesnesitelnější.

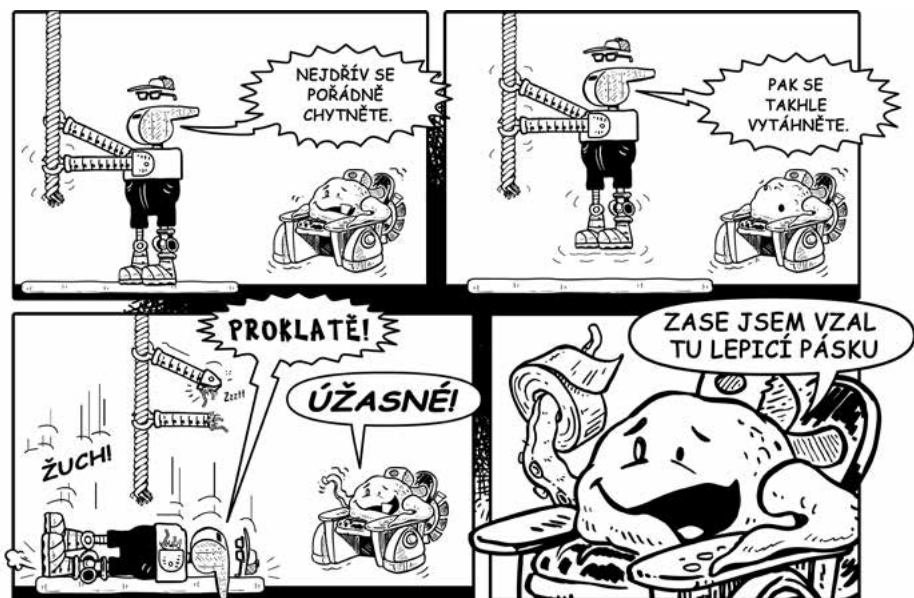


**„Dám vám pár tipů. Nechci se
chlubit, ale v sedmaosmdesátém jsem**

byl šampion ve šplhu po tyči v okrsku Delfner, takže vím, o čem mluvím.“

Zeptal jsem se Rand-ala, proč když nikdo jiný nevyšplhal až nahoru, si myslí, že já to dokážu. Nejsem žádný sportovec. S plným batohem mám co dělat, abych ráno nastoupil do raketobusu.

Odpověděl, ať si nedělám starosti, že se o všechno postará.





„Dobře – nějaké dotazy?“

„Jo, smíme si nechat končetiny
připojené k tělu?“



„Samozřejmě..., jestli si to chcete
usnadnit. Tak, kdo půjde první?“



Danny Mušák. Ten je znám tím, že má lepkavé prsty. A nemyslím tím lepkavé, jako kdyby mu na nich zůstalo trochu želé od oběda. Myslím tím lepkavé, jako kdyby se polil kanystrem lepidla a pak

spadl do sudu s dehtem. Jednou jsem si s ním chtěl házet míčkem. Uměl ho skvěle chytat, ale nedokázal ho hodit nazpátek. A bez ohledu na to, kolikrát řekne „Plácnem si, kamaráde“, v žádném případě si s Dannym neplácejte, věřte mi. Ten by měl být schopný vylézt na provaz bez problémů, ať je to lano jak chce kluzké.

Danny se dostal ke značce dvou a půl metru a sjel dolů. Trvalo deset minut, než jsme ho odlepili od žíněnek.



Jako další dobrovolnice se hlásí Drahuše. Je ta nejlepší sportovkyně, jakou jsem kdy viděl. Jestli to někdo zvládne, bude to ona. Když o tom tak uvažuju, měl jsem ji požádat, ať si na šplhání vezme masku Kelvina.

Drahuše se dostává ke značce tří a půl metru a dál to nejde. Z čeho ten provaz je? Z vazelíny?

Dloubám do Rand-ala. „Tos měl tedy bezva nápad. Budu mít kliku, jestli zvednu nohy od země.“

Rand-al mi něco podává.



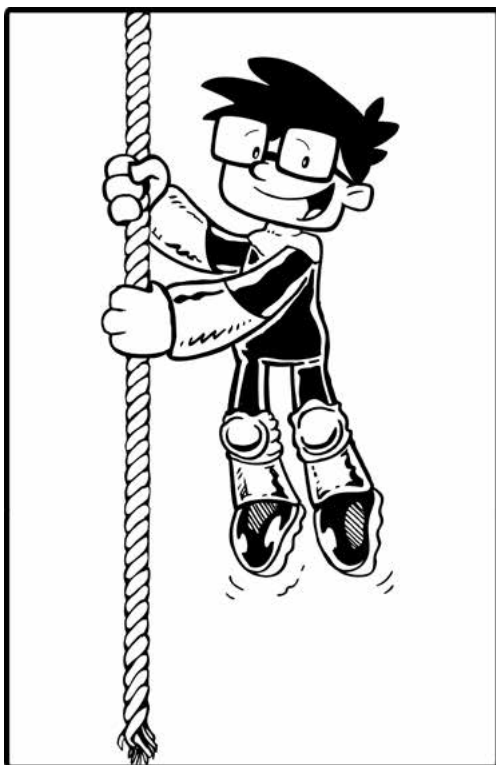
„Co to je?“



„Antigravitační disky. Mamka je používá při přestavování nábytku v našem bydlostoru. Šoupni si je do bot. Až na tebe dojde řada, ťukni nohama o sebe a disky se zapnou. V podstatě po tom laně přímo vyletíš!“

Víte co? Rand-al možná opravdu na něco kápl. Strkám si disky do bot a hlásím se jako

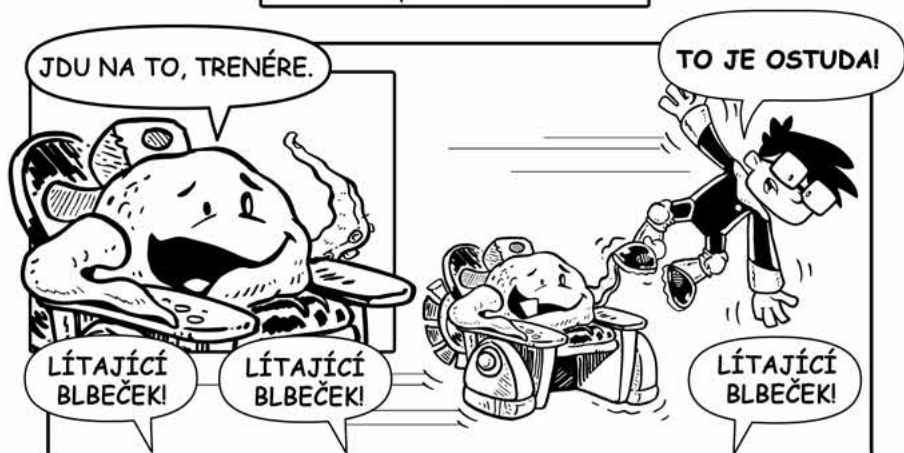
další. Plivu si do dlaní a chvíli je mnu o sebe – pro lepší umělecký dojem –, chytám se lana a tůkám nohama o sebe. A najednou mám pocit, že nic nevážím. Začínám šplhat.



Páni! Ono to snad vážně vyjde!



To je lepší! Sbohem Génie! Nazdárek, Šplhači Kelve.



Grr. Lítající blbeček? To jako vážně?



„Mockrát děkuju, Rand-ale.“

„Hele, je to lepší než Génius.“



„Fakt, Rand-ale? Je to lepší? To je jako říct, že ukopnutý palec je lepší než dva ukopnuté palce. Možná je to o trochu lepší, ale pořád to bolí. Hodně.“

„Hele, koukněte všichni! To je Lítající blbeček-génius!“



A tohle bolí jako pět ukopnutých palců.



Později toho dne...

2

CHARNOOR
JE PÁTÁ PLANETA U SLUNCE
V SOUSTAVĚ DOBALLI. MÁ DVANÁCT
MILIARD OBYVATEL A VYVÁŽÍ
HLAVNĚ FLOOBINNOU RUDU
A GRISMAKOVÉ
KRYSTALY.



VÝBORNĚ,
KELVINE.
KELVINE?



KELVINE!



KDO?
CO?
KDY?!



Jejda! Zase jsem se zasn timer. V poslední době odpovídám správně jedině ve snech.



**„Kdo? Vy, pane Klosmo. Co?
Máte říct třídě, kolik jich je. A kdy?
Okamžitě!“**

Kolik je čeho? Páni, nenávidím galaktický zeměpis. Zdá se, že je zase čas na odhad. Měl bych si tentokrát tipnout vysoké, nebo nízké číslo? Asi nízké.

„Ehm... tři?“



**„Tři? Chápu správně, pane Klosmo,
že podle vás existují v celé galaxii
Mléčná dráha jen tři planety? Vaše
vlastní sluneční soustava jich má
osm. Devět, pokud počítáte Pluto.
Chtěl byste to zkusit znovu?“**

Jistěže nechtěl. Problém je, že když se profesor Plutz zeptá takhle, zní to, jako kdybyste měli na výběr, ale ve skutečnosti nemáte. Aspoň už teď vím, jak zněla otázka, i když nemám tuhy, jak zní odpověď. Kdo ví... třeba budu mít štěstí. Takže – vím, že na naší vesmírné stanici jsou rodiny z víc než dvou set různých planet, čili planet musí existovat minimálně tolik. Když jich pár přihodím, měl bych být celkem blízko.

„Tři sta?“



„Ve skutečnosti, pane Klosmo, v naší galaxii existuje přes sto miliard planet.“

Jejda...



To je Mareček. Netuším, proč mě tolik nesnáší, ale aspoň mě od toho dne, co ho Chmurka před pár měsíci narvala do koule ze školních lavic, nenacpal do přílby. Chmurka *nesnáší*, když si někdo dovoluje na slabší.



A zase je tu ta přezdívka. „Génius“. A jak jsem říkal, nepoužívají ji stejně, jako když jsem dorazil a všichni si mysleli, že *jsem* opravdu génius. A proč by si to nemysleli? Moji rodiče jsou dva nejlepší vědci na celé planetě Zemi. Dává smysl, že jejich syn bude ještě chytřejší, ne? Je přirozené předpokládat, že bude to, čemu s oblibou říkám mega supergénius. A já jsem to rozhodně nehodlal nikomu vymlouvat, zvláště když jsem díky tomu byl na škole hned oblíbený. Chci říct, že to lidi přímo *čekali*.

Jenže chytrost se nedá předstírat donekonečna a teď už je králík z klobouku a moje pověst závratně poklesla. Vlastně musela přímo nouzově přistát. Všichni vědí, že jsem skrz naskrz průměrný, a po mé poslední odpovědi si nejspíš nemyslí ani to. Proto mi říkají „Génius“, jenže ironicky. Ale nevzdávám se naděje. Můj mozek určitě jednou naskočí a projeví se plnou silou. No... skoro určitě. Vlastně bych spíš než o naději měl mluvit o zoufalém přání.

Možná si ale ještě dokážu zachovat tvář...

„Ehm, já měl za to, že jste myslel obydlých planet, pane profesore.“



„Kdybych myslel obydlých planet, pane Klosmo, poznal byste to podle toho, že bych zahrnul do své otázky slovo obydlých.“

„V tom případě bych chtěl změnit svou odpověď na sto miliard.“





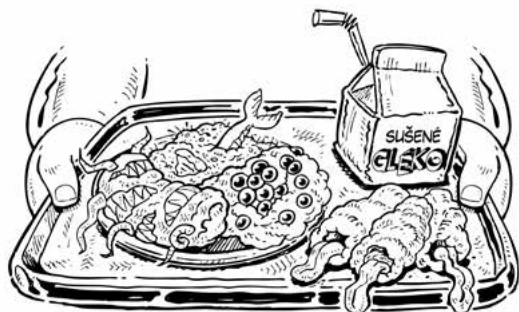
„A já bych chtěl odejít na odpočinek
na křemíkové pláži Šnurloru, pane
Klosmo. Ale to se taky nestane.

Doporučuji, abyste trávil kratší dobu
sněním a delší studiem, pokud si
přejete postoupit do dalšího ročníku.
Nejste zrovna génius, víte?“





Hm, to byla zábava. Nic člověku tak nepřidá na chuti k jídlu, jako když se hned po ránu ztrapní při dvou hodinách. A vypadá to, že budu potřebovat opravdu velkou chuť k jídlu, abych pozřel dnešní „specialitu“ k obědu.



Možná to ale přeháním. Přinejmenším s hodi-
nou profesora Plutze. Jelikož byla poslední před
obědem, plno dětí nejspíš vypnulo, jako se to ke
konci vyučování dělá. Mám docela slušnou šanci,
že nikdo kromě Marečka nedával pozor na to, co
se děje.





„Jak o tom víš ty, Drahuše?
Ani jsi tam nebyla. A ty taky ne,
Rand-ale.“

„Slyšela jsem o tom od Žábříka.“



„Já jsem o tom slyšel od Drahuše.“

„A já jsem o tom slyšel
od kuchařek.“



„Od kuchařek? Počkej, Šplechte, ty
jsi tam přece byl.“

„Já vím, ale už jsem vypínal, jako to
normálně dělávám. Je to poslední
hodina před obědem.“



Takže teď se o mých intelektuálních selháních ví i v kuchyni. A nikdo se o nich neostýchá říkat dalším lidem. Když jste slavný jako génius, nejspíš se o vás rozkřikne i to, že žádný génius nejste.

Aspoň teď nejsem pod takovým tlakem. Vyžaduje
fůru úsilí předstírat, že jste génius. Nebýt génius
je docela jednoduché. V mém případě až moc.



**„Hele, být negeniální génius už je
trochu obehnané, ne?“**

**„To víš, Kelvine, všichni jsme ti říkali,
že tvoje tajemství je u nás v bezpečí.**

**To ty ses rozhodl, že o tom řekneš
celé škole. Lidi nejsou rádi, když je
někdo napálí.“**



**„Já vím. Ale nemohl jsem to
předstírat donekonečna. Ten tlak mě
doháněl k šílenství. A přísahám, že mi
začaly řídnout vlasy. Jenže nemůžu
ani po celý zbytek doby zůstat
pitomcem.“**

**„Proto musíš vykonat nějakou velkou
věc, jak jsme o tom nedávno mluvili.**



**Něco úžasného, kvůli čemu
si tě budou všichni napořád
pamatovat.“**

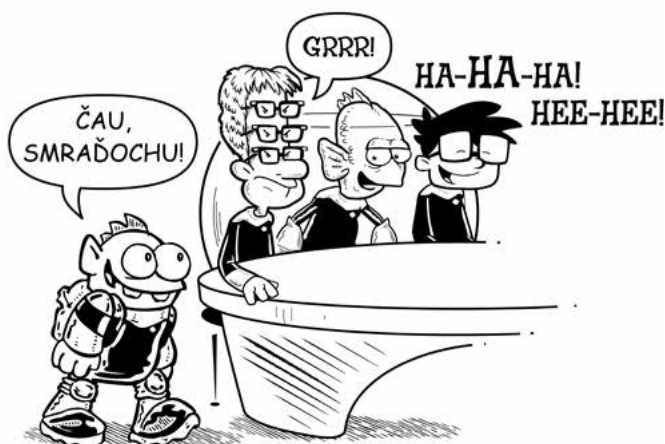


**„Jo. Jako když Rand-al omylem spadl
do odpadové šachty.“**



**„No tak, Žábříku! Zakopl jsem!
A kromě toho si to nikdo
nepamatuje!“**





„Když už mluvíme o nějaké té velké věci, jak to šlo v hodině tělocviku? Rand-al říkal, že má blbuvzdorný plán.“



„Ukázalo se, že žádný plán, který zahrnuje Rand-ala, není blbuvzdorný.“

„Naprostá pravda. Pozdravte všichni
Lítajícího blbečka.“



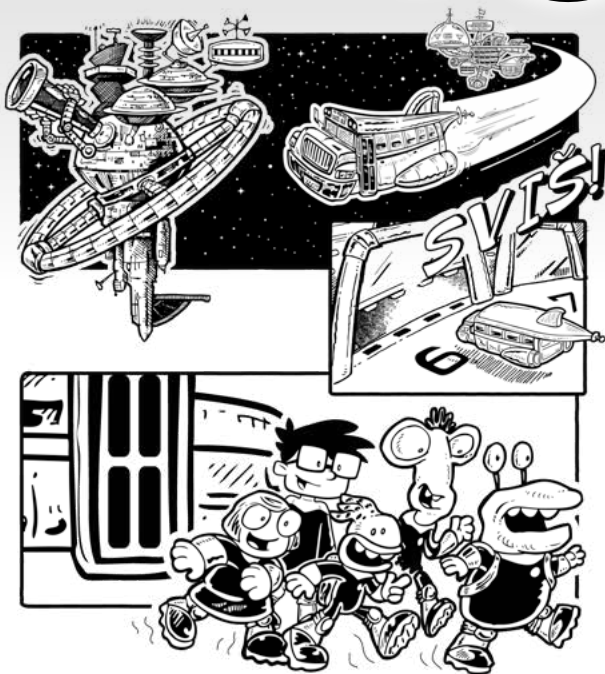
„Lítající blbeček. Legrační!“



„Vvvvvvt. Píííp.“



Dnešek byl bezpochyby katastrofa. Ale vážně si myslím, že moji kamarádi mají pravdu. Musím se proslavit něčím superúžasným a totálně hus-tým! Něčím, co ještě nikdy nikdo neviděl nebo ne-dělal. Jenom doufám, že k tomu nebude patřit puch jako v Rand-alově případě. A všechno to po-křikování „Génie“ bude věcí minulosti. Tedy, při-nejmenším dokud mi nenaskočí skutečná geniali-ta. A ta naskočí. Někdy. Určitě.

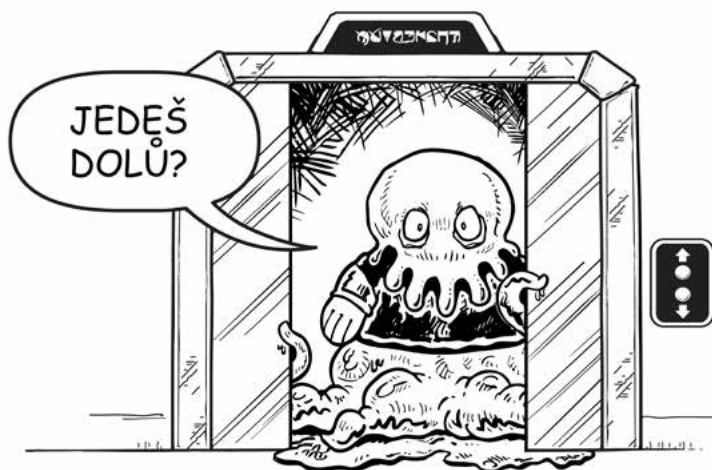


Konečně! Škola nikdy zrovna neubíhá, ale ve dnech, kdy se ztrapníte, se přímo vleče. Nemůžu se dočkat, až se vrátím domů a chvíli si po-

hraju se Světelným brokem. Táta ale chce, abych za ním nejdřív zaskočil dolů do laborky a pomohl mu odnést nějaké krabice do našeho bydlostoru, a tak se vydávám k výtahu.

Od té blamáže s robotem mě k sobě do laboratoře ještě nepustil. Což je totálně nefér. Jasně, málem jsme zemřeli zimou, nedostatkem kyslíku a od zásahů ručních laserů obřího robota, ale taky jsme zachránili celý, celičský vesmír! Což by bylo vážně ohromné..., kdyby nám to někdo věřil.

Docházím k výtahu a tisknu tlačítko. V téhle části vesmírné stanice je pořád plno, takže někdy musíte nechat odjet tři nebo čtyři plné kabiny, než se někam vejdete. Doufám, že to tentokrát bude jiné. Víte, jak jsem se zmiňoval o té hře se Světelným brokem? Tak na to zapomeňte – ta „specialita“, kterou jsem měl k obědu, najednou obrací moje myšlenky k toaletám. Výtah zastavuje a dveře se otvírají. A je tu dobrá zpráva a špatná zpráva. Dobrou zprávou je, že v něm jede jediný pasažér. Špatnou zprávou je...



Napadá mě padesát tisíc věcí, které bych dělal radši, než nastupoval do toho výtahu, ale „specialita“ v mých útrobách rozhoduje za mě. „Ehm..., jo,“ říkám a rychle překračuji dvě chapadla, abych se dostal na jakž takž suché místo v zadním rohu.

„Kam?“ ptá se můj spolucestující.

„Podlaží L3,“ odpovídám.

„L3? Tam jsou laboratoře. Víš jistě, že tam máš co dělat?“

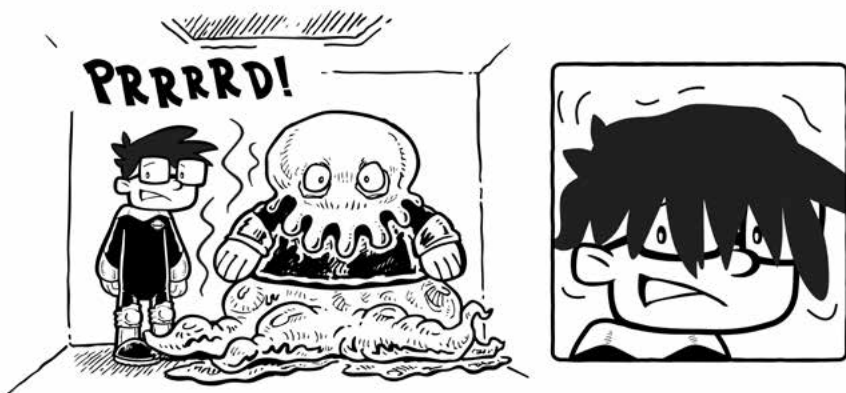
„Můj táta vede oddělení robotiky. Mám se tam s ním po škole sejít.“ Tak už zmáčkni ten čudlík, ano? Co je s tím tvorem?

„Robotiky?“ opakuje. „Já věděl, že jsi mi povědomý. Jsi syn profesora Klosma, vid?“

„Jo,“ říkám mu. „Jsem Kelvin.“ Můj žaludek začíná vydávat velice znepokojivé zvuky. ZMÁČKNI TEN KNOFLÍK!

„No, ano. Kelvin Klosmo – chlapec génius. Nebo bych měl říct *bývalý* chlapec génius?“

Ale no tak! Copak o tom ví i tenhle týpek? Chystám se vyskočit z výtahu, když tu se jedno kapající chapadlo zvedá a tiskne tlačítko L3. Jen co se dveře zavírají...



U svatého pukavce, to byl určitě zatím můj nejhorší. Je to tak trapné. A budu tu uvězněný

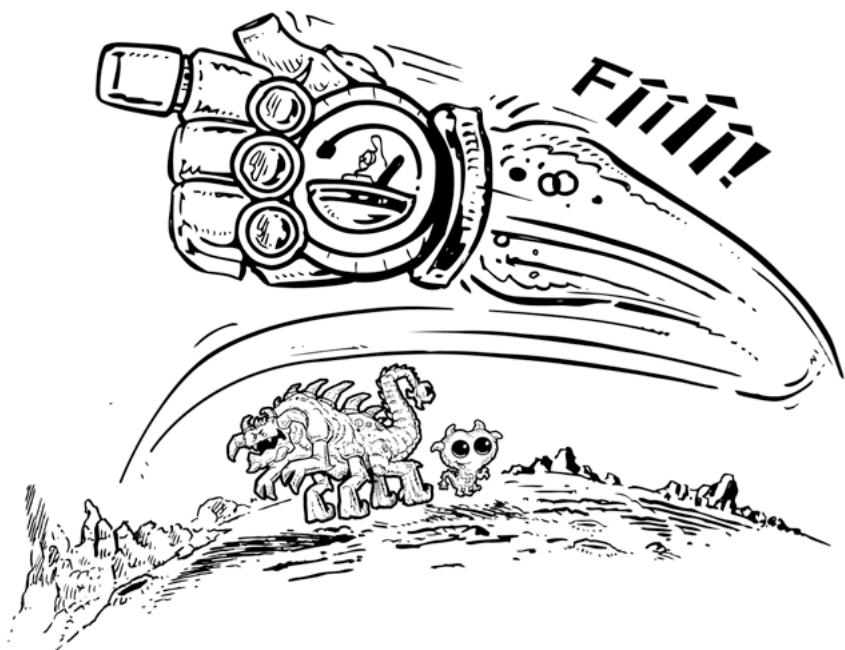
ještě přes šest pater. Moment, počkejte chvíli!
Co když se proslavím právě tímhle – co když se zrovna tohle stane tou věcí, kterou si všichni zapamatují jednou provždy? Prdlavec. Bzdící buran. *Ne, ne, ne, ne, ne!* To by bylo jako s Rand-alem, jen tisíckrát horší! Musím to utnout hned v zárodku. Já vím, měl bych mu říct, že je mi zle, což je svým způsobem pravda, a poprosit ho, aby to nikomu neříkal. Jo, to by mohlo zabrat. Žádný dospělák by si nedělal legraci z nemocného dítěte, ne? Zrovna se chci omluvit, když...

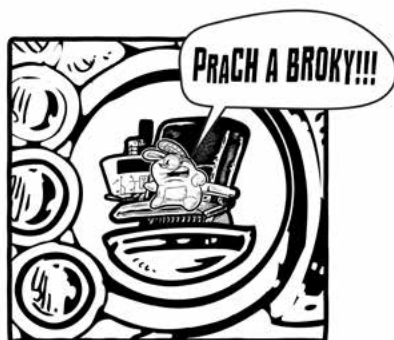
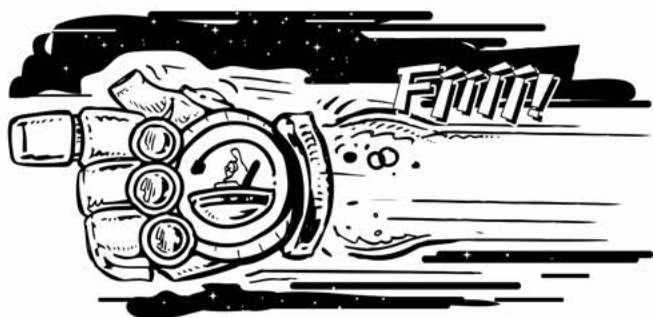


Dveře se otvírají a já klopýtám ven na sladký, životodárný recyklovaný vzduch chodby. Jen tak tak jsem se vyhnul průšvihu, ale jenom na minutu, jestli nenajdu záchody. *A rychle.*

5

Mezitím, o několik milionů kilometrů dál...





Je na čase, abych unikl z toho absurdního asteroidu! Dva měsíce, které tu trčím a hraju si na čajové dýchánky s tím kolosálním imbecilem, byly o šedesát dní déle, než bych to dělat měl. Naštěstí se mi podařilo uniknout s použitím součástí z rozbitého obřího robota, ze kterých jsem postavil tuhle skvostnou rukolod', které budu říkat moje... ehm...

Rukolod'.

Ne. To zjevně není dost dobré. Zní to jako něco, s čím by přišel můj arciprotivník Klosmo. Možná kdybych přidal ještě nějaké přídavné jméno, znělo by to výhrůžněji. Ano! Ted' už se někam dostáváme. Budu jí říkat moje...

Brutální rukolod'

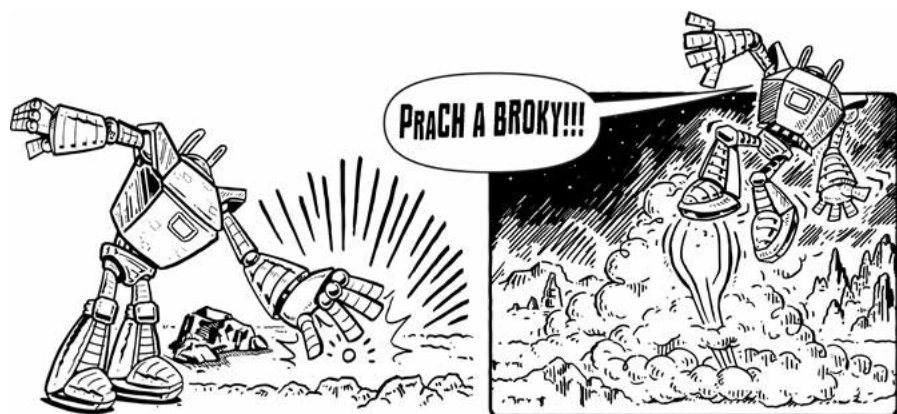
Lepší, ale pořád nic převratného. Musí přece existovat způsob... Mám to! Přidám ďábelský smích a několik vykřičníků a budu jí říkat moje...

Brutální rukolod'!!! BUAHAHAHA!!!

To si dám líbit! Zní to opravdu docela strašidelně. Oznamte někomu, že se u něj zastavíte ve své brutální rukolodi!!! BUAHAHAHA!!!, a dotyčná osoba se možná bude muset jít převléknout.

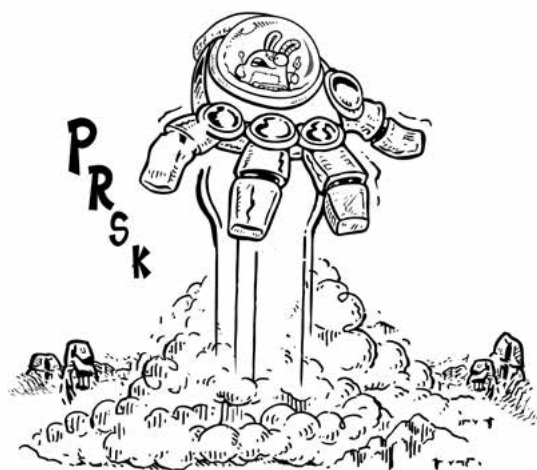
A ted' vzhůru k prvnímu cíli: planetce Zortonu. Tam konečně vyzvednu všemocnou Zorouli a s její pomocí

ovládnu vesmír! Před pouhými dvěma měsíci jsem měl tu zářící kouli na dosah, ale pak moje plány zhatil ten Klosmův kluk a jeho chcípáčtí kamarádi.

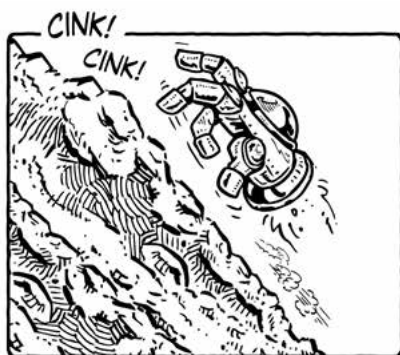


Tady je ta planetka!

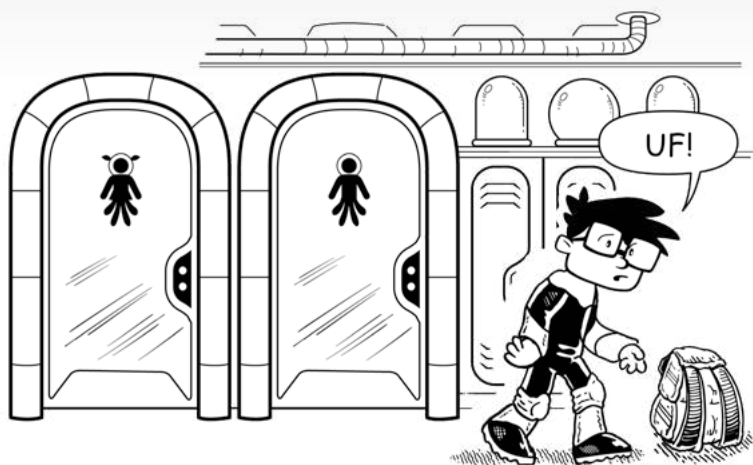




Zoroule by měla být hned za tímhle hřebenem. V podstatě cítím, jak mi její síla koluje v žilách... é... v bavlněné vycpávce. Tak se na to podívejme... co bych měl dobýt nejdřív? Vesmírnou stanici? Nebo snad Zemi? Možná celou sluneční soustavu! Je tady tolik ukrutných možností!



Co to má znamenat?! Je pryč! Prach a broky, PRACH A BROKY, PRACH A BROKY!! V tom musí mít prsty jedině Klosol! Vzpomínám si, že jsem ten jeřáb viděl v jeho laboratoři. Ten nanicovatý rádobyvědec určitě našel způsob, jak vyzvednout Zorouli, aniž by sám sebe proměnil v rosol. Nebo se při jejím vyzvedávání možná v rosol proměnil. Ha, takové štěstí mít nebudu. Určitě už ji má u sebe na té mrzké vesmírné stanici. Heršvec! Doufal jsem, že už na tu mizernou hromadu kovu nikdy nevzkročím.



To bylo na poslední chvíli! Beru si batoh a mířím chodbou k laboratoři rodičů. Táta na mě čeká u vchodu.